

	Tijdschrift voor Meisjes van 12-16 jaar Onder Hoofdredactie van Mevr. THÉRÈSE HOVEN, Den Haag	
<h1>ONZE MEISJESWERELD</h1> <p>Het Auteursrecht van den inhoud van dit blad wordt verzekerd volgens de Wet van 28 Juni 1881 (Stbl. No. 124)</p>		
	Abonnementsprijs per jaar van 52 nummers f 5.50	Uitgave van N. J. BOON, AMSTERDAM

LACHEN

DOOR

NANNIE VAN WEHL.

Kent ge dat grappige verhaaltje van den jongen, die, op alles, wat hij hoorde, van 't werk zijner kameraden of de menschen om hem heen, een minachtend: „dat kan ik ook wel” deed hooren?

Onlangs hadden eenige jongelui, waaronder er één was, die dominee moest worden, het over de moeielijkheid, om een preek te maken.

En toen dacht ik opeens, als die jongen uit het verhaaltje: „dat kan ik ook wel.”

Maar ik dacht het niet minachtend. Want 't lijkt me een ontzettend zware taak, om elken Zondag maar klaar te staan met nieuwen raad en opbeuring en leering.

En ik dacht het niet trotsch en pralend, want ik voegde er nederig aan toe: „voor één keer slechts, over een onderwerp, dat me al lang

op 't hart ligt.” — — — — —

De jongen uit het verhaaltje werd gedwongen, het bewijs te leveren van de waarheid van zijn woord: „dat kan ik ook wel.”

En daarom voel ik mezelve verplicht, te doen als hij, op gevaar af, even groot fiasco

te maken als hij. Maar ik *moet* 't probeeren; want ik zou alleen „dominee” willen worden, om deze preek te kunnen houden.

En met de predikanten mee zeg ik: „Mocht slechts bij één, het zaad in goede aarde gevallen zijn, dan acht ik mijn moeite ruimschoots beloond.

Welnu dan, ik begin.

Geliefde vriendinnen.

O, ge zijt allen heel aardig, met de levendigheid van uw jonge jaren in al uw bewegingen, met den blos uwer jeugd op uw wangen, met uw oogen, schitterend van levenslust — met uw lachende, snappende mondjes.

Maar *dit* heb ik

tegen u: dat ge *te veel* lacht.

Ik houd van lachen. Ik weet niets zoo

heerlijk als een jeugdig voorhoofd, met een blijden lach op het gelaat, de oogen glanzend van vreugd, de tanden schitterend tusschen de lippen en de jonge stem, zoo invergenoegd, zacht schaterend.

Maar bij velen van u zie ik dien lach, dien echten lach nooit, want ze lachen altijd. Ze lachen om een woord, onverwacht tot haar gericht, ze lachen om een plotselinge beweging in haar nabijheid, ze gichelen haar keel heesch om een mislukte poging van iemand, om wat op te rapen, ze happen naar adem om een hoed, die er anders uitziet dan de hare, en krijgen steken in haar zij om een japon, die een paar modes ten achter is.

In iederen schouwburg, in iedere concertzaal, op elken avond, waar een lezing wordt gehouden, zie ik leden uit mijn gehoor, geliefde vriendinnen, die me hinderen.

Want ik ken niets, dat zoo verhitend werkt, als een rij, naar adem-happende meisjes, vuur- en vuurood achter haar verkreukelde zakdoeken, of achter verknepen handschoenen.

Hebt ge dan waarlijk zóóveel plezier? Neen, neen, neen. Bekent 't maar, ge voelt u volstrekt niet behaaglijk op zoo'n oogenblik, doch door en door verhit, en moe en suf.

Luistert, er ligt aanstellerigheid in uw lach. Want ge hebt theorieën hooren verkondigen, dat de vroolijkheid aan de jeugd behoort en de lach aan de jeugd.

En ge wilt nu laten zien: „Ziet, ik, ik, ben een lid van de Jeugd, de benijde, de aangebeden Jeugd, want ik ben vroolijk, ik lach — dat is 't recht van mijn jong zijn.”

Geloofst ge werkelijk, dat *die* lach, dat gegichel, ons daarvan een bewijs is? Zóó lachen kan ieder, die er zich toe opwindt, maar de vroolijke, heldere, parelende jeugdlach is ver bij u te zoeken.

En gij zijt in gevaar, met uw altijd door lachen. In gevaar om iemand verdriet te doen. Want *gij* lacht maar, of er om u heen zijn, wien u lachen als marteling moet wezen, omdat zij schreien wilden, als zij niet meer zelf beheersching hadden dan gij.

Gebrek aan zelf beheersching, dat is de oorsprong van deze kwaal.

Gij lacht maar, al veranderen de gesprekken om u heen, al is men van 't vroolijke tot 't droevige overgegaan — en in de stilte, ontstaan door den ernst, de droefheid der laatstgesproken woorden, klinkt schrill uw gegichel en de menschen zien u voor harteloos aan. Of neen, ze halen de schouders op en zeggen: „och, 't zijn zulke jonge dingen!”

Voelt ge niet, hoe ze u hiermede een certificaat geven van groote nulheid?

Mijn geliefde vriendinnen, leert toch dat lachen af, lacht niet *te veel*, zoodat ge niet meer echt lachen kunt.

Voor degenen, die 't te veel lachen niet zullen laten, omdat 't haar doet kennen als futiel — of harteloos — voor haar is 't slot van mijn eerste en laatste preek.

O, gij jonge meisjes, gij verbeeldt u, dat ge heel aardig en elegant zijt, aangenaam en bevallig voor 't oog?

Als ge lacht, zooals ik wilde dat ge nooit meer zult lachen, zijt ge dat niet meer.

Dan zijt ge leelijk, vuur- en bloedrood, hoe fijn anders uw teint moge zijn. Dan zijn uw oogen dichtgeknepen, met vochtige randjes, hoe mooi en groot ze anders ook zijn.

Dan raken uw wimpers in de verdrukking en plakken samen door de lachtranen, hoe lang en gekruld ze anders mogen zijn.

Dan is gansch uw gelaat gerimpeld, grof en diep, erger dan 't gelaat van 't appelvrouwtje, dat u van morgen „een lachstuip” bezorgde, door haar gerimpeld aangezicht.

Dan zijt ge leelijk, leelijk!

En nu, mijn geliefde vriendinnen, oefent u in zelfbeheersching, als de overspannen lach wederkomt.

Ik heb gezegd.

HARE HOOGHEID THUIS

DOOR

THÉRÈSE HOVEN.

II.

Wie weet hoeveel ondeugdheden zij over mij aan haar vriendinnen en kennissen aan den anderen kant van het groote water geschreven heeft.

Wie weet welk een bespottelijk beeld zij haar van mij heeft gegeven!

Als ik mijn leven, mijn denken, mijn verwachtingen in één woord zou moeten samenvatten, dan zou dat woord zijn — *verveling!*

Het heden verveelt mij danig, ik kan aan niets prettigs denken en verwacht ook niets prettigs in de toekomst.

En ik ben negentien jaar!

't Beetje goed, dat er in mijn bestaan is, verdwijnt er ook steeds uit.

Caro, mijn lieve, oudste zuster, met haar flinke gezonde levens-opvatting, gaat ons